

Tekstas paimtas iš: <http://www.hell-music.lt/straipsniai/reportazai/331/>
Originally taken from: <http://www.hell-music.lt/straipsniai/reportazai/331/>

High Voltage 2011, Londonas, pirma zona. Kita vertus – noriu dar

Po lyg tyčia giedru dangum, su kur ne kur plūduriuojančiais lengvais debesimis, randuosi žaliajame parke. Taipogi beplūduriuojantis. Su lengvu vėjeliu kompanijoje grožiuosi vietomis išstypusiais medgaliais iš žemės, prie kurių būriavosi žmonija ir taipogi mėgavosi šiltu pavasariu. Tik pavėsy, ne tai kaip aš. Su skania, rytine kava ir džiugesingai bei optimistiškai nuteikiančia „slowly we rot“ maikute.

Na bet grįžkime į pradžią. Ką čia dabar skiest apie „vasariškos“ atmosferos išdaigas. Taip taip, „vasariškos“, nes kokia čia vasara, su vos iki 16, daugybe daugiausia 17 šilumos. Ir tai tik vidury dienos. Per tokią „šilumą“ – tik dar smagesnę – po įstabaus šešių dienų ilgumo savaitgalio su velnio akmeniu, jo lankytojais, sugebėjau pasigauti ligą. Na, vis kompanijas. Ir šiuo metu vienintelis artimiausias draugas nūnai angluos. Va, dar ir dabar ėjau pabendrauti kiek artimiau, uždaresnėj patalpoje (prie kriauklės).

Tačiau grįžau. Ir netgi galima teigti, kad su nemenku nekantrumu. Kitas savaitgalis yra kitas festivalis. High Voltage – pirmas festivalis esant Britanijoje ir iškart griebtas dviejų dienų. Nežinia nuo ko pradėti. Keista viskas buvo. Nors gal dabar ne tiek keista, kiek labiau neįprasta. Jau net nuo bilieto gavimo pradėdant. Nusipirkau internetu. Laukiau laukiau nesulaukiau. Paklausiau, kada juo gausiu gi? Tai pasirodo, kad atsiunčia bilietus 7-10 dienų prieš festivalį! Gerai. Turiu. Vėl keistenybė! Bilietas, jei gerai supratau, toks paprastas baltas popiergalis su menka informacija apie festivalį (kaip ir priklausau). Ir prie jo pridėta apyrankė. Internetiniam paštanui gavau laišką, kad tą apyrankę turiu užsilipinti pats ir eiti festivalio teritorijon. Viskas! Aš jau čia!

Kitas irgi atkreiptinas dalykas tai tas, kad pats High Voltage vyksta parke, kurį uždaro. Tiek šeštadienį, tiek sekmadienį atidarė 12-ą valandą, o uždarė 23:00 ir 22:30 atitinkamai. Na ir, žinoma, kaip nepaminėti užsienietiškos tvarkos, ko Lietuvoje tikriausiai su žiburiu būtų sunku rasti: pro vartus per kelis įėjimus visi išsirikiavo tvarkingai, vorele, bendravo sau džiugesingai ir be jokio rūpesčio kada gi čia pradės leisti į teritoriją. O kai pradėjo, visi ramiai, be stumdymų pajudėjo lengvais žingsniais pirmyn. Jau kuris laikas kaip pajutau, kad dar žmogus galiu būti, o ne piktas ir nuolat susiraukęs gnyda.

Aš viduj! Taip taip taip, lengvu žingsniu judam aplink teritoriją, ieškom alaus. Nors ir negert susiruošęs buvau iki kol nesulauksiu draugo, bet žinot, kur alus – privalu kuo anksčiau. Kaip ir oficiali apranga – antras dalykas po kavos, ką įsigijau. Štai čia ir grįžtu prie lengvo ir giedro dangaus, su besibūriuojančiais žmonėmis po medžiais, palapinėm, ar kitokio pobūdžio apdangalais, dar kartais liaudiškai vadinamais šėveliurom.

Pirmas kavos puodelis stebėtinai staigiai baigėsi – per daug jau skani buvo. Teko antrą pajamti. Šįkart davė vardinį vienkartinį kavos puodelį. Ir vardą užrašė teisingai! Net nedvejojus pardavėja brūkštelėjo savo dailyraščiu ir štai, džiugiai jau laukiu su neskandesne kava pirmųjų pasirodymų. Tai buvo ATTICA RAGE. Ilgai ruošės vyriokai, net įgriso. Bet matėsi, kad pora narių neleido laiko veltui ir gerokai prigulę bokalus buvo. Tikėjau ko rimto. Na bet, rokas festivalis (kaip padariau išvadą vėliau) – net ir Hammer Stage rokas privalo būti.

Nepatiko. Nuėjau Main Stage paklausyt (dar yra Prog Stage). Tuomet vis dar SKIN atliko savo apgailėtinas dainas, ten pat kur ir palikau prieš ATTICA RAGE. Na bet visa laimė – atėjus tuoj pat baigė. Ką gi, reik vėl apeit kiek teritoriją. O čia visko gali gauti. Visko. Net pagalvojau, jog nevertėjo man tįstis nieko. Gali įsigyt kas be ko maikonų su įvairiausiais rėmėjais, apyrankių, siuvinių, glam'plaukų, šiek tiek batų ir netgi kožų! Visko (vis dar ieškau alaus). Taip, ieškau. Nelaikau Guinness alumi. Kaip ir Carlsberg, o tuo labiau San Miguel. Dar kažkokį Gay sidrą pardavinėjo. Gaymer ar kaip jis te vadinos. Vos ne tikrai eit ir pieno kokteilius pirkt. Taip taip – jų ir galėjai įsigyt!

Na ką gi, paliūdėjau, kad Britanijoje alaus sunku gauti (jau ir Tauras Velnio Akmenyje yra super), tai grįžau į Hammer Stage, kur jau ruošės PRIMITAI. Keistas pavadinimas, labai domino kas gi čia tokie. Visai patiko. Jaunimas gerai sugrojo. Turi potencialo, smagu. Tik nelabai kada headbang'ams buvo laiko išpliekst ar net pradėt. Vos atrodo 'O! O!' ir jau nutrūkdavo. Ech. Na bet grojo vyriškai tikrai smagiai, ko nepasakyčiau apie vokalą. Gadindavo tą nuostabų gitarų ir būgnų sąskambį.

Trumpokai gavos jiems pasirodyt. Patraukiau atgalion į pagrindinę auditorijos brūzgavimosi vietą. Bet nesėkmingai. Ilgai lauktas bendražygis atžygiuoja. O tai reiškė, kad užteks žaist su kava. Negaliu sakyti kad nelaukiau tos akimirkos, kai „skanus“ alutis švelniai subėga per gomurį (kuriuo be kita ko negalėjau pasigirti tuomet), kai du seni pažįstami, bekalbantys lietuviškai tarp anglakalbių linksminasi. Aa.. Vaje, prisiminimai. Na ir alutis: pradėjom nuo vaikščiojančio Hobgoblin'o. Nu dar baisėnis, nei kad iš butelio geriant. Verdiktas aiškus – nuo šiol perku tik Carlsberg'ą – vienintelis dar alus, kurį toj vietoj buvo galima didesniais kiekiais įsigyt.

Taigi, su džiugia nuotaika ne tik kalbomis, bet ir bokalais patraukėm vėlgi dairytis ne tik į koncertus bei kabokus kur ką galima įsigyt. Aš tai norėjau daug dar šeštadienį pamatyti bo daug kas buvo įdomu programoj. Nusliūkinom iki QUEENSRÏCHE, bo girdėjau kažką minint, kad visai neblogi jie. Na išties mėginau, mėginau, bet ne. Labai ne. „Ir kas ten gero?“ pagalvojau. Tada dar nuėjau į Prog'ą pažiet. Žinojau kad ANATHEMA atlieka savo itin prastą pasirodymą, bet galvojau nu gal, nu gaaal šįkart bus geriau. Likau didžiai nusivylęs. Buvo netgi prasčiau nei matyta BRUTAL ASSAULT festivalyje. Neliko iš ko rinktis – Hammer Stage. O ten TRIGGERFINGER. Iš visų blogybių – ši visai nieko buvo. Tad čia ir pasilikom iki ilgai laukto THIN LIZZY. O taip! Tada ir aš pradėjau kryptuoti į taklą, linguoti su šypsena veide ir be paniekos šokti trijų slidininkų šoki.

Subrazgino viską ką girdėjau ir žinojau, o labiausiai, žinoma, laukiau „Boys Are Back in Town“. Tada jau buvo linksmumo viršūnė pasiekta – alaus! Ėjom mėginti ala festyvalyje esančio Mini Bear And Cider festivalio. Galiu iškart nuliūdinti – šeštadienis tikrai nealaus diena buvo :(Vos nemiriau iš šleikštulio paragavęs High Moltage (net nežinau kieno čia alus, negaliu užregistruot) ir dar Redemption Hopspor – irg nekoks. Bet lyginant su pirmuoju, tai bent jau geriamas kiek.

Po šių energetinių gėrimų skubam SLASH žaibams. Ir „o taip vėl“ buvo. Šįkart dar linksmiau, nes sugrojo keletą GUNS'N'ROSES gabalų, per kuriuos lingavimo amplitudė netgi sustiprėjo ir trijų slidininkų šokis išsismarkavo labiau. Slash'as žinoma sudėjo savo firminius tikriausiai į kraują įaugusius judesiukus, kaip kad publika įvaldžius į kraują išsiskverbusį alkoholio kiekį. Tačiau kiek beskverbtum į save, kažkada reikia į viešumą paleisti visą tupintį gėrį viduje. Lengvas manevras išeiti paskutinei dainai pliekiant ir užsipirkti paskutinio aliuko bei užsiimti vietas netoli scenos ir jau laukiam bespasirodančio Nostra.. krhem krhem, JUDAS PRIEST.

Grojo ir Nostradamus dainą ;). Grojo daug dainų. Seniokas trynėsi ant scenos 2,5 valandos vis tik. Bet bet, čia net nėra ką kalbėti apie JUDAS PRIEST pasirodymą, kaip ir apie muziką. Man tai svarbiau ne

tieki pasirodymas buvo, nors vis tik seniai žinomas grandinių iškabinėjimas ir įvairavimas į sceną su motociklu buvo, bet svarbu pati muzika. Ji man patinka. Patiko ir tada. Laaaaaabai. Tai buvo pirmasis JUDAS PRIEST koncertas, kuriame buvau ir pasisekė, kad netgi pačioj Britanijoje! Tuom ir galiu pabaigti pirmą festivalio dieną – tiesiog buvo nuostabu. \m/

Kelionė namo buvo sunki :D. Dabar tai linksma, tada atrodė, kad visiškai „wasted“, kaip kad anglai pasakytų. Ko norėt, prieš JUDAS PRIEST paskubomis subaigėm alaus bokalą ir visas dvi su puse valandos šėlom. O jau antroj koncerto pusėj veik vien tik headbang'inom. Viena šalimais porėlė net išreiškė susižavėjimą, kad mes kieti. Chech, „tai ne“, galvoju. Žodžiu, grįžom. Headbang'o svaigimas vis dar valdė mus, bet tai netrukdė dar suragaut draugo pagaminto alaus pusbokaliuką. Mmm, bene skaniausias tądien ragautas alus. Tikėjau ir miego tokio. Deja. O kas keisčiausia tai, kad ryte pribudom abu anksčiausiai. Pribudom tai pribudom, o ką jau. Sukrutom daryt legendinius pusryčius: bulvės su nemenu jautienos kepsniu. Dar patariau kaip padaryt padažą, tai patikėkit – pusryčiai buvo, nevengiant to žodžio, legeningiai. O dar su draugo alumi... Patariu jau dabar nusirauti plaukus, kas dar juos beturi, arba nusikramtyti nagus, jei tokius turit.

Ką gi, lengvai apšilinėjom su tuo alučiu, lengvoj saulės atokaitoj – nebuvo kur skubėt. Festivalio prasme, sekmadienis buvo nekoks. Užtatai atmosferos prasme tai palepino mus šiltu oru. Tad taip besišildydami ir begurkšnodami alutį netyčiom sugėrėm 10 litrų. Nenuostabu kodėl gi taip varė į tualetą vėliau pagalvojau. Tačiau tas alutis neitin stiprus. Pasiekus festivalio vietą jau kaip ir išsiblaivę buvom. Tačiau žaltys tikrai skanus buvo.

Vietoj griebėm papildymo ir taip kaip planavom, taip ir atvykom – tiesiai į GRAVEYARD pasirodymą. Mūsų rytui tai puiku – lengvu mostu toliau kilnojom bokalą, lengvu drebtelėjimu vartaliojomės ant žolės. Na bet reikia ir kitas grupes išmėgint. Ėjau pabandyt MOSTLY AUTUMN Prog scenoje... Tiek ir galiu pasakyt: '...'. Iš toli dar į tą vokalistę buvo galima pažiūrėt, bet klausyt... baisu. Reikėjo nueiti toliau. Metėm muziką, nes ji tikrai nedžiugino. Ši diena buvo tik dviem grupėm skirta: THUNDER ir DREAM THEATER. Taigi iki jų ėjom ragaut alaut į tą pačią palapinę. Jei vakar diena tikrai pagailėjo ant alaus kokybės, tai ši diena visiškai atvirkščiai. Suragavom bene tris visai neblogus alučius ir ėjom apšilinėti su THUNDER'iais. Po truputį kutinaus festivalio ritmui. Vėl atradau save linguojant. Ir slidininkų šokis taipogi pajungtas buvo – kaip be jo. Galiu nelinguot, bet šoki būtinai reik sušokt.

Bet mažiau šokių ir juokų. Realiai tai ši diena skirta tik vienai grupei: DREAM THEATER. Visiems gerbėjams: kaifas. Visiškas plaukiojimas, plūduriavimas besvorėj aplinkoj ir mėgavimasis nematomomis melodijos bangomis, dėl kurių DREAM THEATER ir yra tokie žvaigždūnai. Su paskutiniu žodžiu baigiu skirt prakalbą gerbėjams. Nu ne vokalas tokiai muzikai. Arba dar suprantamiau: ne tokiai muzikai vokalas. Nereik jo visai. Su mielu noru visas dvi su puse valandos būčiau prakaifavęs vien tik muziką klausęs be vokalo, nei su juo. Bet gal gerai kita vertus – 'nenuleidau' iš to kaifo :D. Širdis smarkiau plakt pradėdavo iš džiaugsmo, matant vokalą išbėgant lauk iš scenos (juokais sakydavau vis pamyžt), kokį intro kiti grupės nariai sumesdavo, kad pakilt suspėdavau iki penkiolikto dangaus. Tačiau sugrįžta vokalas, mano dideliausiam nusyvylimui ir prakeiksmams.

Tačiau, labai anksti turiu pabrėžt, sulaukėm firminio DREAM THEATER būgnų soliako. Ne Portnoy, bet vis tik. Kai grupė, arba grupės būgnininkas įvaldys tokį būgnų setą kaip DREAM THEATER, tada galės skaitytis tikru būgnininku. Silpnybė. Vis dar likęs žavesys būgnais. O puikūs soliakai yra didelis plusas tam atlikėjui.

Po viso plaukiojimo ir atsipalaidavimo ir traukinių stoties pasiekimo, važiuoju namo ir, prisiminus visus koncertus, tiesiog dar kartą patvirtina ir netgi daugiau nei 100% patvirtina mano veiksmus, būdą:

jau kuris laikas neklausau ir nesidomiu atlikėjais, į kurių pasirodymus einu, taip suteikdamas sau nežinomybės, intrigos jausmą. O pirmas išpūdis būna teigiamiausias. Kaip ir gyvenime, tarp žmonių. Na, teigiamiausias, jei jis būna teigiamas apskritai. Kaip ir neigiamiausias. Paskui tik laikui bėgant suvokimas sudėtingėja, pažinimas platėja ir galų gale nebeaišku kaip buvo klausyta pradžioje. Pabaigoje visai ne taip kaip pradžioje. Skamba apgailėtina. Bet daugelyje vietų būtent tai ir išvelgiama. O šiam vakarui, dar vienas festo „brand'as“ – Mötley Brëw. Eikit, vaikai, pasigaminkit arbatos ir pamirškite viską kas čia buvo minėta, jei apskritai iki pačio galo sugebėjot išvert. Arbata padės (tai buvo festivalio arbatos „daryklos“ pavadinimas).